

tiget dertil, optaget paa Indfødsretsloven, vil netop give Anledning til endnu meget mere Forhandling her i Tinget end den Maade, som jeg har antydet for den ærede Minister, nemlig at Udvalgene fik Lejlighed til at gøre sig bekendte med Ansøgningerne. Den højtærede Minister siger, at han ikke har noget Ansvar for dem, der blive afviste; men jeg mener det modsatte, nemlig, at der er det, at den højtærede Ministers Ansvar netop ligger. For dem, hvis Andragender blive henviste til Tinget, faar Tinget et Medansvar, men over for dem, der forinden blive afviste, bliver det ene og alene Ministeren, der kommer til at bære Ansvaret. Jeg tror ikke, det var heldigt, at det bliver ved at være saaledes; men muligt er det, at der ikke kan ske nogen Forandring, og vi have da ikke nogen anden Vej at gaa end at indtage Stilling til de Andragender, der blive stillede i saa Henseende. Men der kan rigtignok falde nogle ganske mærkværdige Afgørelser efter det Skøn, som den højtærede Minister har. Da jeg nu har Ordet og ikke fik noget imødekommende Svar, vil jeg saaledes gøre opmærksom paa en Mand, som findes opført under Nr. 82. Det er ogsaa en Bornholmer, og det er en ganske mærkelig Regel, som den højtærede Minister har gjort gældende overfor ham. Han har kun været her 6 Aar, og det er jo altsaa ikke nogen lang Tid, men for øvrigt skal jeg ikke udtale mig videre om hans Kvalifikationer til at faa Indfødsret. Han er imidlertid ikke anbefalet af Sogneraadet; og jeg mener, at dette dog maatte have nogen Betydning, saa at det kunde være noget betænkeligt at optage ham paa Lovforslaget efter saa kort Tids Forløb. Den særlige Anledning til, at han er optaget, er, at han er bleven en Slags Embedsmand paa Bornholm, idet han er bleven Ledvogter, og Motiveringen er den, at der ikke skulde findes nogen indfødt paa Bornholm, som var kvalificeret til en saadan Post som den, at være Ledvogter i Almindingen; det var derfor nødvendigt at antage vedkommende, og altsaa maatte han have Indfødsret. Denne Motivering finder jeg Anledning til at protestere imod paa mine Landsmænds Vegne; thi jeg tror virkelig ikke, at det skulde knibe saa haardt med at faa en saadan Plads besat, at man behøver at ty til en Mand, der kun har været saa kort Tid her i Landet. Jeg har villet gøre denne Bemærkning, for at man af det foreliggende kan faa et Eksempel paa, hvilket Skøn der for Ministeren kan være afgørende

i Henseende til Optagelse paa Indfødsretslovsforslaget.

Trier: Jeg forstaar Stillingen saaledes, at det er ud fra et bestemt Grundsynspunkt, der fastholdes, at Sagerne afgøres, efter et mere eller mindre elastisk Skøn inden for dette Grundsynspunkt. Imidlertid er der et enkelt bestemt Tilfælde, som er kommet mig for Øre, som giver mig Anledning til at spørge, om der er enkelte Omraader, hvor man gaar efter ufravigelige Regler og ikke lader noget Skøn komme til Orde, nemlig hvor der er Tale om at søge Indfødsret for dergennem at erhverve Alderdomsunderstøttelse. Det Eksempel, jeg tænker paa, staar ikke paa Lovforslaget, men hører til dem, der ere lagte hen. Det er en Kone, som er 61 Aar gammel i dette Øjeblik, og som har været 31 Aar her i Landet. Hun er født i Sverige og har været gift i Frederikshald, men er Enke og har Anbefaling, saa vidt det kan staaes, fra Kommunen her, foruden at hun har en Række af Anbefalinger fra private Født, i hvis Tjeneste hun paa en eller anden Maade har arbejdet. Hun har ansøgt, at hun søgte Indfødsret for at kunne faa Del i Alderdomsunderstøttelsen, men hendes Andragende er blevet afvist uden nogen som helst Motivering. Det er det, der foranlediger mig til at spørge, om man i og for sig betragter det som en afgjort Ting, at enhver, der søger Indfødsret for at faa Alderdomsunderstøttelse, dermed er udelukket fra at blive anbefalet dertil af Indenrigsministeren. Der er ikke nogen som helst Antydning af nogen anden Grund til at afvise dette bestemte Andragende, og jeg har derfor kun kunnet tænke mig, at Afvisningen maatte var motiveret ved dette, at det aabent erklæredes af den ansøgende, at det var af Hensyn til Alderdomsunderstøttelsen, at Indfødsretten forlangtes. Det vil derfor maaske ikke anses for overflødig, naar jeg spørger den ærede Indenrigsminister, om der er flaaet en ufravigelig Regel fast fra Ministerens Side paa dette bestemte Punkt, om det er saaledes, at den, der søger Indfødsret af Hensyn til Alderdomsunderstøttelse i en nær Fremtid,

Rettelser: 104

Sp. 985, L. 18 f. o.: „15,52“, læs: „15,62“.

— L. 23 f. n.: „Korntiende“, læs: „Kongetiende“.